

Васил Попович

Гроза

В Балкана грозно вятър поява,
гъста дубрава шуми;
стани, юначе, небо стъмнява –
нощем ще страшно гърми!

По мътно небе облаци бурни
ходят на гибел и смърт.
И страшно бие вятър в стръмнини,
горските звери ревът.

В прозорци слаби буря се вижда,
книги съдрани на зло,
какво ще патим, Бог то предвижда,
той да обърне в добро.

От гора слезват люти хайдутути,
скоро ще мръкне съвсем.
По небо фъркат вещици злобни,
сочат добича тук-там.

Стани ми, синко, Бог да ни пази,
той ни е защита сега.
От чужди ръце, кървави врази,
да не им станем гозба?

Векъти кротък, стига си дремал,
не ли си доста доспал.
Напразно чекаш, ти си дочекал, –
меня ми вече додя!

Стани ми, синко, ставай, юначе,
с бащина бъди душа, –
стори си сърце, буря ще вече,
скоро да падне с гроза!

Стани на помощ, Бог да тя води
в честна съдбина напред,
където стъпиш – с тебя да ходи
твоята към него любов.

На него слагай твоите надежди,

той ти е, синко, пазач.
В години стари, в мъки и стражди,
в черни минути и плач!

А ти за мене една избава,
една надежда си ти!
Стани – де, синко, ето стъмнява...
Чуваш ли? Гърмел еhti!

В Балкана грозна буря завива,
вещици страшно пицят...
То буря стигна, с буря хайдуги
тръскаат добича на всяд...

Ти ставай, сине, час ти доди!
Бурна година случи,
вдовицо клето, твоите невзгоди, –
синко ти мъртъв лежи!

Що злобна била й твойта съдбина,
в къщи просветил... там гърми.
А глас извика: тук ще си двама,
синко да леко лежим!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Николай Аретов

Публикация

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С. 2000, ISBN 954-533-030-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7388>]